

часть е избирала по единъ делегатъ за върховна нѣкаква комисия, която прѣдставлявала общината. Сливенци изградили тамъ 600 кжщя, направили много дюгяни и насаждатъ 500 дюлюма лозя. Всичко това се опустошава слѣдъ 1838 г. Тѣй че, до тая година, само въ Берязка е имало повече отъ 3,000 сливенци, безъ да се смѣтатъ разпрѣснатитѣ по Бесарабия, по другитѣ влашки градове и върналитѣ се вече въ България.

Завръщането на часть отъ бѣжанцитѣ.

Трѣбва да се признае, че сливенци никждѣ не могли да намѣрятъ кжтъ подобенъ на Сливенъ. Напусналитѣ люлката на своитѣ блага и минало не могли да се примирятъ съ новитѣ си жилища въ Влашко и Русия. Даже и тия, които съ свойственото си трудолюбие изграждатъ богати домове, градини и лозя въ Болградъ, Плоещъ, Берязка и т. н. скоро се насищатъ на скитничество и замечтаватъ за благата на старитѣ си огнища. Когато били задъ Дунава, винаги при изгрѣвъ или залѣзъ на слънце, тѣ посочвали съ ржцѣ посоката, дѣто се падалъ Сливенъ. Нѣкои рѣшаватъ да се върнатъ просто подъ тласъка на спомени за сливенскитѣ „гивечи, пастарма, милинки и берици“. Тѣ не могли да забравятъ огненото сливенско вино, нито „киселото зеле“, което лозаритѣ обичали да ядатъ съ зъвана въ ржка при шуртящитѣ, бистри сливенски потоци. Израза: „Ааахъ, кога ша сийдимъ въ Сливенъ!“ е станалъ пословиченъ между бѣжанцитѣ. Завареното население въ Бесарабия и Влашко имъ се видѣло много *нечистоплѣтно и просто*. Дори сливенскитѣ селени, настанени на обширни, безплатни земи въ Бесарабия, взели съ въздишка да посочватъ „тамъ, дѣто изгрѣва слънцето“ — тѣхното родно мѣсто.

Можемъ си прѣдстави, какво е било влѣчението на сливенци къмъ родното имъ огнище, стига да вземемъ прѣдъ видъ прѣпятствията за тѣхното завръщане: 1) правенитѣ спънки отъ влашки и руски власти; 2) страха отъ погубване, ако се върнатъ между турцитѣ и 3) че почти всички сж имали изградени домове задъ Дунава, които трѣбвало да оставятъ безплатно на другитѣ или да ги продаватъ на извънредно низки цѣни, а при това, обстоятелството, че много сливенци си изгорили или продали недвижимитѣ имоти въ самия Сливенъ.

Трудолюбивото тракийско население още въ първитѣ три години отъ прѣселването си въ Влашко и Русия обръща тамошнитѣ полета въ градини и житници. А че и власитѣ подобно на руситѣ сж прѣпятствували на завръщането, се види отъ това, че тия, които рѣшили да се върнатъ, скришомъ изпращатъ двама пратенници въ Цариградъ съ